

KUNST.

H. A. van Meegeren.

„Pictura.”

In ons Avondsblad van 24 April (4e pag.) hebben wij reeds met een enkel woord op de tentoonstelling van dezen begaafden jongen schilder de aandacht gevestigd en onzen lezers aangeraden haar te bezoeken. Reeds bleek er aardig wat belangstelling voor, ook het koopkrachtige publiek toonde reeds dit werk te waardeeren.

Wij merkten reeds op dat Van Meegeren allerlei genres beoefent. Van de stillevens mag „doode eend” zeker verdienstelijk heeten, maar het meeste is toch bereikt in nr. 12, bokkingen met groen wijnglas op wit tafellaken. Behalve dat er een ietsje te veel voorgrond is, dunkt mij de mise en page wel geslaagd en de kleur is van een verrassende fijnheid, zoodat dit werkje tot het vele goede behoort, dat Van Meegeren hier laat zien.

Van een voortnaamheid, die aan Anton Mauve denken doet, is nr. 12. Enkel een duintje en een zandschepper met kar en paard. De zee in de verte omgrijpige lucht, de geheele toon van dit zeer mooi schilderijtje is grijs. Met weinig is het duin en het zand van den slag gedaan en toch is de stofuitdrukking voortreffelijk. Dit is een keurig kabinetstukje.

De schilder toont veel van kinderen te houden. Hij heeft er prachtig juist in hun standen en bewegingen waargenomen en, daar hij zeer goed teekent, ook weergegeven. Sierlijk zet hij de eenvoudige boersche kindertjes bij elkaar in het duin of bezig met een geitje, en maakt dan een allerbekoortlijkt kleurgeheel van 't gevalletje. Zoo zijn de nrs 4 en 10 (wat gauw loogelaten) begrenswaardige werkjes geworden. Breder van opzet is nr. 6 (Strandleven). De atmosfeer is triestig grijs, maar de badstoeven doen nog dienst en daaromheen ligt of zit of staat te spitten het colijke jonge volkje, dat zich niet aan die druilerigheid van de atmosfeer verkiest aan te passen, doch er voortreffelijk mee samenkleurt. Daarvoor heeft Van Meegeren natuurlijk wel gezorgd. Ook hier is veel bereikt met weinig middelen en is het zand, goed ránd geworden, al ligt de verf er wat dik op. Het komt mij voor, dat de spittende en de schuin voorover liggende jongen wel heel lange beenen hebben in verhouding tot hun kleine rompjes. Overigens al'e hulde voor dit werk, dat als kleurgeheel nog wordt overtroffen door het strand met spelende kinderen nr. 11. Van geheel andere aard is nr. 14 „Nasiwerk”, vrouw met kindje bij zich in geligen stoel, een werk dat u op het eerste gezicht misschien een Coba Ritsema zal doen denken, maar het is minder dun geschilderd. Ook dit schilderij toont zekerheid van kleurgevoel. Een klein schilderijtje, „Nettenboetsters” (in somber weér op een landje bezig) bewijst dat Van Meegeren ook in een geheel andere kleur plein-air schilderen kan en de innige melancholie van die zwarte gedaanten, met zwarte netten bezig onder een lucht met zoo weinig licht, voortreffelijk uit te drukken weet.

Aquarelleeren doet Van Meegeren vlot en met verwonderlijke zekerheid. Hij durft een formaat nan van 1.50 M. hoogte en speelt het klaar er een, ietwat caricaturale voorstelling op te geven van een klein jongentje dat een ietwat kleiner broertje met moeiteloos jout naar een zeker vaatwerk, dat men in gezelschap niet bij zijn waren naam mag noemen. Het is een echt humoristisch geval en met de daarbij passende losheid behandeld. Ook caricaturaal is de heerlijke uitdragerstype midden tusschen zijn rouwel. Wat kostelijke gootjes-mond en wat een ganfoogjes! (nr. 24). Dan zijn er nog nr. 29 (dame aan haar toilet) en 31 (jongen met roode tulpen) en de teekening 34 (herstellende zieke met kindje) en 25 (kinderen op het strand) en de kinderstudies 19 en 20, te prijzen als zeer gelukkige uitingen van een ras-echt schilder-talent. Men sakenke verder vooral aandacht aan nr. 30 (Talmudlezer) een kostelijk expressieve teekening, waarin de overdrijving der handen natuurlijk niet moet worden gehouden voor een foutieve teekening, doch te beschouwen is als het accentueeren van het begeerig-vrome gebaar, waarmee de lezer het heilige boek vasthoudt en er de bladen van omslaat. Zoo is ook op nr. 22 (zwaar vrachtje) de overdrijving der voeten, vooral van den grooten teen van het gedragten jongentje een geestig spelen met de normale proporties. Men lette op de mooie uitdrukking van pijnzand lezen in den zwaar gemodelleerden kop van nr. 20, zoo echt picturaal gehouden. Een paar kerkinterieurs getuigen van prijzenswaardige studie; maar zijn het minst origineel.

Hier hebben wij nu een echt frisch, jong talent dat zijn succes niet op gevaarlijke zijwegen zoekt. Ik darf hem veel waardeering voorspellen.

F. L.

Verboden stuk.

Naar wij hooren is de opvoering van dr. J. L. Walch's nieuwe stuk *De Hoogste Wet*, dat de Haghspelers ten tooneele zouden brengen, door den burgemeester verboden.

Daar het stuk een geval van dienstweigering behandelt, zal het besluit van het hoofd der Haagsche politie wel daaraan toe te schrijven zijn.